

МАКЕДОНИЈА ше излизал дасъ въ седмицѣтъ, въ Срѣдъ и въ Сѣббо-мъ ж. — Цѣна предпламена за годишъ двѣта листа седмъ бѣлы меджидѣта, за едина-тъ само, кой да е, чѣтыри бѣлы меджидѣти. А за шестъ месеца, двѣта листа 4 бѣлы меджидѣти, а едина-тъ 2 1/2, както въ Цариградъ тукъ тѣй и на оскѣда повѣнъ. — Едина листъ има 60 пари.

Писма не освободены отъ пощенскѣ платѣ и нѣкакви за вѣстникъ не сѣдружены въ предпламѣтъ не ся прѣмѣтъ.

МАКЕДОНИЈА

Листъ 34 Политикъ и Книжевностъ.

Подписка-та на спомоществованѣта става въ Цариградъ при Редактора — издателя на МАКЕДОНИЈА П. Р. Славейкова, при Одувъ-Канѣж № 68. А по възъ при опредѣленѣтъ настоятели, които и отговарѣтъ за вѣстникъ-тъ. — Статии и писма за общеполезны работѣ вѣмствѣтъ ся безъ платѣ, а за частны извѣстѣя плаща ся по едина гръ за редѣтъ.

На настоятели ся устѣва по петъ, на сто отъ илѣтъ на спомоществованѣта като сѣбрѣтъ отъ три спомоществованѣ на горт

Работы за прѣдставителѣтъ

Като центръ на нашѣтъ чѣрковны работѣ, Цариградъ държи въ нашѣтъ мѣста доста високо мѣсто. Българитѣ изобилно ся привыкли да гледѣтъ на Цариградскѣтъ Българскѣтъ община, като на главѣ на народа ни, а на Цариградскѣтъ Българскѣтъ Черквѣ, като на главѣ на Черквѣтъ и на черковнитѣ ни работѣ, и това главенство тѣ ся си го въображавали и въображаватъ ся го не само въ нравственѣтъ смѣсъ, но и въ вънѣшно отношение. Външнитѣ Българѣ, онѣзи които не ся идвали въ Цариградъ, могатъ да мѣсѣтъ и мѣсѣтъ, както ся разбира, че Цариградската Българ. община е най-значителната и най-богатата отъ Българскѣтъ общины; а за Цариградскѣтъ-тъ народнѣ черквѣ — че тѣ е най-големѣта и най-нареденѣта.

Ся такызы мѣсли приближава външнѣтъ Българинъ до Цариградъ, когато му ся случи прѣвъ пѣтъ да иде въ този чувствѣтъ градъ. Шомъ пристигне въ Цариградъ, Българинѣтъ тѣча да ся увѣри въ истинностѣтъ на мѣсѣтъ си, тѣча сѣ нѣтърпѣнѣ кѣтъ Българскѣтъ черквѣ и кѣтъ народнѣтъ имотѣ, както имъ дошло на умъ на вѣрѣмѣто да нарежѣтъ метохѣтъ.

Но какво е намиралъ и каквы впечатлѣнѣя сѣ поражаваѣтъ любопытнѣтъ пѣтъникъ, това може да разбере само онзи, който е испытѣвалъ работѣтъ на себе ся. Жалостъ голѣма, разѣсена сѣ отчаянѣе, е напѣляла душѣтъ на гостинѣна!

Онова, което ся нарича народенъ имотъ, прилича на занушено здание, въ което всички порутиѣны, всички развалины, при всички поправѣнѣя, ся виждѣтъ като непоправѣны, както и при слабо чистѣнѣе, всички мръсотѣи ся виждѣтъ като не прѣгледѣны. Тамъ дѣто бѣдѣнѣтъ пѣтъникъ ся пѣдѣе да намери нѣкакво движѣнѣе, тамъ намери безлюдѣе и мрътъя тишинѣ. Ако ерѣщѣнѣтъ живѣтъ душѣ, това е благодарѣнѣе на едно особенно обстоятелство — на това обстоятелство, че отъ нѣмѣнѣе кой дѣтъ живѣе въ метохѣтъ, или отъ неумѣсненѣе да ся намери друго по-сгодно мѣсто за училище, метохѣтъ е обѣрѣнѣтъ на училище за малкото ученици на Българското наше народно училище въ Цариградъ.

Отъ метоха пѣтъникѣтъ обраѣа внимѣнѣе сѣ кѣтъ черквѣтъ. Той мѣсли поне тѣка да намери нѣщо такѣвъ, което да ся сѣгласи сѣ прѣдѣнѣнѣтъ му мѣсли и въображенѣя. Но, увы! отчаянѣе му става по-големѣ! Българската черквѣ въ Цариградъ, черквата на цѣльнѣтъ нашъ народъ, обраѣцѣтъ и прѣдставителѣтъ на Българскѣтъ черквы — сѣстои отъ долнѣй кѣтъ на една поруѣнѣтъ дѣрвенѣтъ кѣтъж, сѣстои отъ една нѣсъжѣ и тѣсъжѣ стаѣж, въ който мѣжно ся сѣбирѣтъ 200 души. Най-стѣнѣж, отъ странѣ ся е заправила друга качѣнна, но Българскѣтъ народъ, който е направилъ толѣкози мѣнастири и черквы за чуждытъ, който е въздигѣнѣлъ и въздигѣ всякакви пѣлаты и великолѣпны домѣве за толѣкози владыцы, този народъ нѣмѣлъ силѣ и сѣрѣдства да довърши тѣзи черквы и оставилъ ѣж на основѣнѣята ѣ.

Разочарованѣе е пѣлно; но Българинѣтъ гостинѣнѣтъ все още ся не прѣдава, той ся сили да ся бори сѣъ него, като сѣтъта, че въ общинѣтъ поне ше намери свонѣтъ мѣсли оправдѣны. «Ше чѣкамъ до въ пѣдѣльѣж, казва той: тогазъ ше видѣж българитѣ сѣбраны на черквѣ, ше ги видѣж сѣбраны въ метохѣтъ и занѣты сѣ всякакви народны работѣ, и ше ги о-лѣкне на душѣтъ! И тѣй Българинѣтъ чѣка до пѣдѣльѣж и ся готѣн да види чѣ-дѣа и дѣнѣнѣтъ. Дохожда пѣдѣльѣж и той сѣ мѣстѣнѣтъ тѣча на българскѣтъ чер-

квѣ. Службата ся довърши въ присѣ-ствѣе на десѣтина души работници — и черквѣ пуѣа, но никакво сѣбрѣнѣе ся не виѣди, никакво засѣданѣе на общинѣ-тъ сѣ не чѣе, и ледѣна плѣча лѣга на сѣрѣдѣе на разочарованнѣтъ Българинѣтъ. Душѣвно огорчѣнъ, той изнася изъ Цариградъ тѣвѣрѣ жалѣо и нѣпрѣятѣно мѣнѣе за Българскѣтъ работѣ и това мѣнѣе прави едина да въздыѣшѣтъ, а други да ся подѣмѣнѣтъ, когато му говорѣтъ за цариградскѣтъ работѣ на българскѣтъ народъ.

ТЕЖКО е това сѣстоѣнѣе на работѣ-тъ; тежко е да ны осѣждѣтъ за него самѣтъ наши Българѣ; но триѣж по-тежко е да чувѣмы осѣждѣнѣе отъ инородѣнѣтъ. Цариградската община и цариградската черквѣ всякога ше бѣдѣтъ мѣрилото на нашѣтъ народъ. Инородѣнѣтъ по тѣхъ ше ны възучавѣтъ и по тѣхъ ше произнасятъ сѣждѣнѣята сѣ за насѣ. Тогазъ, трѣба ли да тѣрпѣмъ нѣтъ Цариградскѣтъ черквѣ и цариградското Българско училище на сѣ-гашното имѣ сѣстоѣнѣе? Полезно ли е за насѣ да оставѣмы свѣтътъ да ся сѣставѣ мѣнѣе за цѣльнѣтъ нашъ народъ по това сѣ-стоѣнѣе на народнѣтъ ни имѣщества? Но тогазъ нѣтъ не сѣмы народъ а просто глупѣвы тѣвари и не знаемъ ни силѣ-тъ ся, ни сѣрѣдства-та ся. Когато работѣ-та не иска отъ насѣ освѣтъ повѣчко добрѣ волиѣ, ничѣтожѣнѣе ше бѣде отъ нашѣтъ странѣ да не ѣж турѣмъ въ добрѣ редѣ. Цариградската черквѣ е прѣдстави-телиѣна на цѣльнѣтъ народъ; сѣдѣовѣтелно за е на всички Българѣ.

Въ дѣлѣжѣе прочѣе на прѣдста-вителѣтъ е. прѣ друго, да ся погрѣжѣтъ и за нѣйното нарежданѣе, като опрѣдѣ-лѣтъ за доискѣрѣнѣе и поддържанѣе ѣ поне за пѣрѣвътъ години по едина часть отъ черковнитѣ доходи. Безъ това нашѣтъ народъ има да ся чѣрѣви прѣдѣ свѣтътъ сѣ своѣтъ некаѣдрѣнѣе, и загубѣтъ на народѣтъ прѣдѣ общото мѣнѣе отъ това сѣстоѣнѣе на народнѣтъ ни имѣщества тѣвѣрѣ сѣжѣпо ше ни кѣстисѣтъ и намъ и на потомѣнѣтъ ни.

Единъ лошъ обычай.

Работѣта, за който ше поговоримъ тѣка, е обычайтъ — всякой новѣтъ священ-никъ да ходи да рѣся по епархѣйѣтъ и да сѣбири чѣръзъ това различни подаѣнѣя.

Този обычай е останѣлъ отъ грѣ-кѣтъ владыцы и е тѣвѣрѣтъ несправѣдливъ. Той има за цѣль да възнаградѣ поѣа за онѣзи харчѣве, които е направилъ, доѣдѣ ся рѣжѣположи. Испѣрѣво докѣл владыѣше между насѣ правѣдата на фенерскѣтъ чер-квѣ и до дѣто владыцѣтъ ся дѣлѣхѣ сѣ поповѣтъ спѣчелѣнѣе отъ рѣсѣнѣе, то-зи обычай е имѣлъ мѣстѣто поне въ без-мѣстѣнѣе сѣ. Но днесѣ, когато здание то на фанарѣетѣвѣе ся сѣрѣнѣж и ся нѣ-чѣсти отъ нашѣе отечѣство, такызы о-бычаи не трѣба да ся оставѣтъ да ся продължавѣтъ. Трѣба вече и тѣ да ся идѣтъ подѣръ свонѣтъ установѣтели и да не заразѣвѣтъ животѣтъ ни.

За какво рѣси новѣтъ поѣъ? За да изѣади разѣносѣжѣ сѣ за поѣствѣе. Го-лѣма справѣдливѣе! Нѣкой ся купилъ занѣягъ, сѣъ който ше живѣе по-добрѣ отъ хѣляды други Българѣ, а народѣтъ да му плаща онова което е заплаѣтилъ! Малѣка разѣумѣе ли е това? Единѣтъ чѣ-сто никакѣвъ чѣловѣкъ, какѣвѣго за зѣж чѣстѣ сѣ повѣчѣе наши поповѣе, единѣтъ чѣловѣкъ, който инакъ трѣбѣше да стои наѣй долѣу между свонѣтъ сѣгражданѣе, да-ва 1000-2000 гръ за поѣство, купѣва сѣ едно положѣнѣе доста зѣвѣдно, и глѣ-мѣж сѣ счита ся да е правѣ да сѣмѣжне отъ

чуждытъ гѣрѣве тѣзи пари двойѣо и трой-но, още отъ пѣрѣвътъ дѣнь на своѣтъ по-вѣж служѣж. Такызы нѣща само кѣлѣгер-скѣтъ главы могатъ ги изѣмѣли и само кѣ-лѣгерскѣтъ пенѣлѣостѣи сѣрѣца ся рѣшѣватъ да изѣмѣтъ бѣлѣнѣтъ сѣмействѣ сѣ тѣхѣ.

Ако рѣчимъ, че новѣтъ поѣъ има то-ва право, заѣшто зѣма отъгѣрѣ сѣ обще-ственно служѣнѣе; то трѣба да распро-стрѣнѣмъ това право и на другиѣтъ обще-ственны дѣтели. Учителѣтъ сѣ повѣче общественны дѣтели и несравнѣнно по-вѣче трудъ и харчѣво сѣ положили, до-ѣдѣ ся приготѣвъ за служѣжѣтъ сѣ, и по-тѣзи причинѣ кѣтъ тѣхъ трѣба общѣ-ствѣта да имѣтъ по-големѣо призѣнѣе, не-жѣли кѣтъ поповѣтъ. Ако за учителѣтъ това право не може да ся има мѣстѣто, ако то бѣ ся сѣмѣтрѣло като едина подѣ-гравѣж сѣ общѣствѣе; то заѣшто това не-стѣе да ся не глѣда тѣй въ отношѣнѣе и кѣтъ поповѣтъ?

Нѣтъ призѣваѣмы внимѣнѣе на общи-нѣтъ върху тѣзи несправѣдливѣе и при-кажѣмы ги да ся постѣрѣжѣтъ да изѣа-дѣтъ отъ употрѣбѣнѣе този лошъ обы-чай, който при другиѣтъ сѣ несгоди има и тѣзи лошѣвинѣж, че направи священѣника безѣчѣнѣе просѣжѣ, като го засѣдѣва и встрѣнѣнѣа на просѣжѣ, а го отѣнѣа отъ сѣщѣствѣнѣе на служѣнѣе му, което не е само да просѣжѣ. Попѣвътъ имѣтъ тѣвѣрѣ доѣро възнаградѣнѣе отъ редѣвнѣтъ доходи на служѣжѣтъ и нѣмѣтъ нужѣа отъ такызы изѣтѣрѣдѣны помощѣ.

Черковнитѣ имѣтъ за всички двой-ны изѣвинѣя и може да ны кажѣтъ, че рѣсѣнѣе на новѣтъ поѣе стаѣа за благѣсловѣнѣе, а не за милѣстѣнѣж. По-това не може да ны убѣди. Ако дѣгѣмъ милѣстѣнѣжѣтъ и оставѣмъ рѣсѣнѣе като едина простѣтъ обязѣнѣе, то ся знаѣе че ни едина новѣтъ поѣъ не ше поѣсти ниѣти едина кѣжѣж само за благѣсловѣнѣе. Ос-вѣнѣе това благѣсловѣнѣе може да стаѣа по друго-ѣче: то може да стаѣа полѣка и задѣружѣо сѣ нужѣдѣтъ на христѣнѣнѣтъ, а не безѣрѣвенѣе и наложено.

Това като казѣмы за новѣтъ поповѣе, които ведѣтъ въ животѣтъ сѣ, и то по едина лошъ обычай прибѣгѣватъ до тѣй колѣкото сѣрамотѣно толѣкози и несправѣдно сѣрѣдѣе, какѣво трѣба да кажѣмъ, и сѣ кон дѣмы да осѣдѣнѣтъ постѣдѣнѣнѣтъ онѣзи и губѣтелиѣнѣе обычаи на кѣлѣгерѣ-тъ, които всякъ годиѣж изѣлизѣтъ та отъ градъ на градъ и отъ село на село хо-дѣтъ да просѣжѣ, и които не ся благо-дарѣтъ само сѣжѣно за прѣхранѣжѣ сѣ да просѣжѣ, но просѣжѣ и вино и сѣренѣе и сѣлѣнѣж и какѣвѣо видѣжѣ, и вѣлѣж и чѣрапы и кѣлѣуны, все за свѣтъ Богѣро-дѣнѣж! Кого храниѣтъ и обѣнѣчатъ тѣзи св. отѣцы? Ако ли е само за тѣхъ единаѣцы людѣе шо имѣмъ ни чѣлѣдѣ да храниѣтъ ни даѣтъ да даѣтъ и имѣтъ наѣй-добрѣ-тъ мѣлѣко-вѣе, шо не работѣтъ и да ся храни-нѣтъ свѣто и почѣтенѣо, но сѣ навѣсѣнѣж и тѣ на вратѣтъ на онѣзи на които тол-козѣ грѣжи и даѣдѣа тежѣтъ?

Общинѣтъ трѣба да зѣмѣтъ мѣрѣкы и противу тѣзи всепѣдѣнѣе прѣузы, освѣнѣе за добрѣе на народѣтъ още и за до-брѣе на самотѣ кѣлѣгерѣско сѣсловѣе, което тѣзи пѣста просѣа го е разѣвратѣла, уни-зила и докарѣла го е до едно такѣвъ прѣзѣрѣтелно сѣстоѣнѣе въ което ся наѣмѣр-ва днесѣ.

Едина забѣлѣжѣка.

Отъ нѣколко вѣрѣме насѣмъ постоянѣно уѣ-хѣлѣване на разѣносѣжѣ по свѣдѣнѣе почѣлѣе вече да ся показѣа годѣнѣжѣ прѣдѣе въ об-щѣе между наѣнѣнѣтъ народъ. Женѣлѣбѣтъ, почѣ-нѣж да стѣватъ сѣ голѣмы загѣруѣнѣя и по

едина такѣвъ начинѣ, шо докарѣватъ веще-ственно разѣстройѣе въ сѣмействѣта. Много българскѣтъ мѣдѣжѣ сѣ разѣнѣжѣ сѣстоѣнѣе-то сѣ женѣлѣбѣтъ и сѣ принѣудѣны да ся прѣка-рѣтъ останѣлѣнѣе животѣ въ постоянѣно безѣпо-кѣстѣнѣе, и грѣжи за прѣхранѣжѣ; тѣй шо то женѣлѣбѣтъ сѣмѣнѣе тѣхъ истѣнѣнѣжѣ не за у-сѣлѣженѣе, но за горѣчѣнѣе, и страданѣя. Самѣтъ бѣдѣнѣе, такѣвъ родѣтелѣ, не може да отхрани дѣцѣта сѣ, какѣто трѣба, ниѣто може да имѣтъ прѣдѣе по добрѣ сѣстоѣнѣе, отъ колѣкото има самѣ. Отъ това висѣнѣнѣжѣ на сѣстоѣнѣе мѣжду граждѣнѣ-тъ ся сѣнѣшава постоянѣно и незѣметѣно.

Такызы ся пѣрѣвътъ послѣдѣстѣя на много изѣдивѣтелиѣнѣе женѣлѣбѣ, тѣй сѣ нѣпрѣятѣнѣ, и за това мѣлѣзна ся отѣнѣжѣтъ отъ задѣлѣване само и само да ги избѣгѣнѣтъ. Тѣка ся почѣ-вѣтъ други вѣрѣдѣе, които са много потѣжѣны, и по-губѣтелиѣнѣе отъ пѣрѣвътъ.

Като ся отѣнѣе отъ женѣлѣбѣ, мѣдѣжѣ из-губѣва наѣй силѣното побѣужденѣе, за матерѣлно напредѣнѣе, и за чѣстѣнѣе на нравѣтъ. Тѣи продълѣжѣа да работѣ, заѣшто иска да живѣе, а не за друго; но това работѣнѣе, тоѣтъ трудѣ, нѣма онѣа очѣрѣванѣе, и онѣа лѣкѣстѣ, които му приѣаѣа, сѣмейнѣнѣе животѣ. Подѣъ вѣнѣнѣе то на мѣсѣлѣ-тъж, че той работѣ за дѣцѣта сѣ, за тѣхѣното добрѣ, чѣловѣкъ испѣзнаѣа, и наѣй тежѣ-кѣтъ работѣ, сѣ наѣй голѣма лѣсѣнѣе, и сѣ благодарѣнѣе. Но когато у него — нѣма тѣя мѣ-сѣлѣ, тоѣтъ работѣ отъ нѣмѣа кѣдѣ и сѣ поѣо-винѣтъ усѣрѣе, тогаѣа работѣта неѣва на пѣз-но плоѣовѣа.

Като е лишѣнѣе отъ сѣмейнѣе животѣ и отъ неговѣтъ удовѣлѣнѣе, незаѣмѣнѣе почѣва да тѣрѣнѣе удовѣлѣнѣе въ неѣпѣзѣмѣнѣе работѣ, и маѣко по маѣко нравѣтъ му изгубѣватъ чѣстѣнѣе-тъж и невинѣнѣе-тъж сѣ. А чѣръзъ тѣхъ, ѣкѣлѣкози та-кѣнѣзы душѣи нравѣственѣе разѣнѣе сѣ внася въ цѣлѣе общество, и народѣ, и отъ мѣжете лѣсно сѣ прѣдаѣа и на женѣтъ. Когато поѣо-чѣе глѣдѣтъ на живѣеа и на наѣнѣнѣе сѣ лѣкомѣсненѣе, то и останѣлѣтъ шо прѣмѣжѣтъ тѣзи мѣнѣнѣе и ше трѣжѣтъ подѣръ имѣ.

Чѣловѣкъ стаѣа такѣвъ какѣвѣо го на-прави сѣрѣдѣжѣ, въ коѣто живѣе.

По този начинѣ тежѣстѣ-тъ на женѣлѣбѣ-тъ, ше подѣйсѣтѣвѣтъ въ началѣ на момѣнѣтъ, а чѣръзъ тѣхъ и на женскѣтъ полѣ. Но тѣзи те-жѣсты паѣдѣтъ право и на женѣтъ. Останѣжѣ, незаѣмѣнѣе, много дѣвицы, ше ся подѣсѣжѣтъ отъ выхѣра на общѣа безѣспѣченѣе, и ше испѣнѣжѣтъ въ иѣропы и грѣхѣвъ.

Прѣдѣ такызы страшны послѣдѣстѣя, ко-пѣто ся затѣрѣнѣа цѣлѣе общѣства и народѣ, наѣнѣтъ на народа грѣжи, трѣба да бѣдѣжѣтъ, какъ да ся запазѣжѣтѣ народа и общѣствѣта ни отъ зѣло, и да ся прѣдѣварѣтъ отъ неѣнѣнѣ-тъ зѣлѣпослѣдѣстѣя. Г. П. Дѣлѣковѣ.

На Въпрѣсѣ-тъ за Кѣлѣгерѣ-тъ.

Въ 25-ѣй брой на Турѣнѣж прѣчѣтохъ едина доѣписѣж, подѣъ заглаѣе «Нѣколко сѣрѣозна ра-зѣнѣшенѣя върху наше-то духовѣнѣство».

Отъ началѣ доѣписѣжѣ-тъ сѣ прѣскѣтрѣе испѣвъѣдуѣа неѣаѣдѣнѣе-то на наше-то ду-ховѣнѣство послѣ казва: а да ли сѣ сяѣо тѣа на това крѣнѣ? Госѣдѣство то пѣлно право има въ този въпрѣсѣ, понеже, ако не бѣхѣме прибѣрѣли въ градѣнѣе сѣ тѣзи тѣпѣдѣнѣжѣ, ако не бѣхѣме ги хранили като сѣлѣнѣ, ако не бѣхѣме нѣжѣ заѣнаѣли по мѣнастири тѣ суѣа па-ры, тѣи не щѣхѣ да живѣятъ само за да яѣдѣтъ. А гѣдѣто казва че сѣ нѣтъ отѣговѣри за тѣхъ ...? тамъ мѣсѣлѣж да лѣжа право, заѣшто ду-ховѣнѣството не ни е бѣло подѣзѣнѣе, за то и не сме отѣговѣрили. За него. Много домѣнѣжѣ-а на Госѣдѣ. му че ярѣстно ся напаѣдалѣо ду-ховѣнѣството, но неѣтрѣбѣа толѣка да ся прѣтѣ-сѣнѣа, и да бѣде уѣвѣренѣе, че «всѣчко ко-е-то е писѣно въ Македѣнѣж, е истѣнѣо, и за на-прѣдѣ неѣдѣстѣнѣнѣе свѣщенѣнѣи ше ся уѣкорѣ-ватѣ, дѣнѣнѣи и разѣвратѣнѣе кѣлѣгерѣ ше ся хуѣлѣтъ, и като ся поправѣтъ, ше изѣмѣе хѣра коѣто да отѣговѣрѣа на нужѣдѣнѣиѣ на наро-да. Мѣнашѣескѣтъ чѣнѣе е истѣно черковѣно узѣ-конѣнѣе, и мѣнастиритѣ сѣ бѣжѣа храниѣе, но дѣнѣнѣнѣе мѣнаѣи сѣ обѣрѣнѣа мѣнастиритѣ на верѣеъ разѣбѣнѣнѣескѣтъ. Г. Доѣписѣжѣ казва ред. На В. «Македѣнѣж», поѣбѣсѣлѣе, и нѣсправѣ-дно напаѣдѣа на кѣлѣгерѣството, а отъ гѣдѣнѣ познѣа Г. Му че е несправѣдно; при това ка-зва, и ся проѣвѣка, мѣли братѣ! не вѣрѣвайѣо тѣзи мѣрѣнѣи кѣсѣветѣи и прѣ. И азъ ше кажѣж, мѣли братѣ! който е чѣлѣ въ В. Българѣжѣнѣ-ѣе на Кѣзѣнѣжѣнѣнѣе духовѣнѣиѣ или по добрѣ да пѣнѣ Г. Му Кѣзѣнѣжѣнѣе за него, ... да пѣнѣ Одрѣнѣи за духовѣнѣжѣ Аѣаѣа, да пѣнѣ Рѣлѣ-чѣнѣе за духовѣнѣжѣ Пѣнѣсѣа, и ако не ся уѣвѣ-ри, че всѣчко коѣе е писѣно е истѣнѣо, мо-жѣ да му кажѣж и други на тѣхъ поѣбѣнѣи (Г. Д.)

(Изъ писмата на единъ Полякъ.)

З а Д а н ѣ ц ы т ѣ .

*Едно отъ средствата съ които Руссія е турнала видъ ся въ дѣйствиѣ за да строши минималъ стропитивостъ на поляцкыѣ, е насилното привождане на поляцкыѣ въ нужды и сиринишійж. За осмѣщеніето на тѣзи злополучныѣ мысли руското правителство ся домогва съ съакавы средства. То е направило свои съзачици порожденіята на варварскыѣ врѣмена: дозволеніе на рускыѣ да ся ползуютъ отъ отгъ на поляцкыѣ; онеправданіе на полското население въ сѣдовѣжъ и тогазы, когато правдишига на поляка е очевидно; мѣстеливо дозволеніе на нехранимыйковцыѣ да ны съблзачатъ; военныѣ цостои по кѣщята на поляцкыѣ—всичко това ся луча въ ходъ за достиганіе на голѣмѣжъ цѣль.

Но най-първото място между притъснител-
ните мѣри държатъ безпрѣпърно данъци.
Въ послѣдни-тъ години, тѣ сж разрастнали
до тѣлзко, щото поглъщатъ всичкий трудъ на
работникъ классове. Тѣзи классове не рабо-
татъ вече за себе си : тѣ работатъ за госпо-
даритъ си. Добръ бы было и това : ако изгра-
ботеното покрываше онова, което дѣла правител-
ството. За злж честь на много мѣста та-
кави равнотежта не е възможна. Мнозина и-
ма копто продаватъ различни части отъ дома-
щный си лыкъ за да доплатятъ онова, което
непостига да доплати трудътъ имъ. Тая ну-
жда както и нуждата за живяніе е накарала
цѣлы области да си испродажатъ всичко и да
достигнатъ до устрашающа бѣдность. И при
по-лекыѣ даноци селското населеніе имаше
скудный доводства ; а сега е дошло до окаян-
ности. Какво ще излезе отъ всичко това не
смыъ да го предвиждамъ. Огнянието завзема
сърцата и отъ всякъ стражъ почиватъ да ся
чуватъ выкове, کہ правителството е бѣжъ за
человѣкъти. Поради такыизи то лоши дѣйстви-
я, забравятъ ся и добрытъ му, ако то има такыизи

Русского Правительство ся нѣрва за убѣ-
но, че съ такызы мѣры то наистина смирава
поискатъ стропнивость. То си въображава, че
бѣдностьта и голотата най-послъ ще накаратъ
полицытъ да не мислятъ за нищо друго, освѣн
за прѣхрщатъ си. Чудно самооболценіе! Да
бы искалъ нѣкой, не бы могълъ да заслѣпи Ру-
скаго правительство до толкото. То прѣбѣгаа
до такызи срѣдства, които ще го доведатъ
свѣсѣтъ до противоположны сѣтнини. То отива
право къмъ ямкѣтъ. Като съблѣча населеніе
за веднѣжъ, то не мисли, че лишава себе си
отъ срѣдства за утрѣ и че върля държавкѣтъ
въ най-голямо безсиліе. То съблѣча народѣтъ
за да го владѣе по-лесно ужъ, а не си дава трудъ
да помисли, какво излиза отъ народъ безъ нѣмотъ.

Додѣто народѣтъ е доволенъ, сир. додѣто
живѣе съ нѣкакво доводство; додѣто той прѣ-
карна единъ животъ спокойнѣ и хозяйството
му го сврзва съ мѣстото; до тогызъ той е
миренъ и никакыя беспокойны мисли не намя-
ратъ мѣсто въ умѣтъ му. Но когато изгуби
всичко и вижда че нѣма за него добъръ денъ;
когато нѣма нищо което да го привързва на
мѣстото; тогызъ той е готовъ на всичко и
лошитѣ мисли самы ся товаритъ на умѣтъ му.

Въ таквъ случай наслѣдствената бѣдность при-
чинява тъкмо онова, което иска да пѣбѣне
правительството.

Системата на таквопат обѣднѣвање може быти да има нѣкаквѣ смислы, но само тогаш кога то се приспособява на нѣкой дѣвъ народъ, кога то не е вѣдѣтъ зарушѣ на учениѣ и не може да ги види зашто е отчужденъ отъ другыѣ народы. Шомъ работата ся касае до народы които сѣ познали колко-годы свонѣтъ човѣческы правдыны и които поддържатъ сношеніе съ просвѣтенѣй свѣтъ : тогашъ ... О, кой да го каже и кой да го чуе ... единствено-то срдѣство да ся владычатъ мирно народыѣ е — справедливото и устѣпчиво управленіе.»

Языкословныя Разискванія.

Отговоръ на Отговоръ.

Прочетохъ съ внимание разискваніята: Забѣжки върху "книжествъ разборъ," помѣстени въ 71 брѣй на *Македоніѣ*. Тѣзи забѣжки ний наиврѣхъ че сѣ чѣста схоластики на среднѣтъ векове помешана съ прости нападана коінто сѣ книжевна деморализация. Като схоластици, тѣ не заслужаватъ поменъ, нѣмо да отговоря; не развитието на іезуитѣ нѣи ште работа и това іе косто ни прави да нѣіе драго да отговаряме на каквито и да сѣ расправѣи. Приятелѣтъ на лингвистичнѣтъ расправки молимъ да проведжатъ редоветѣ ни сѣсеріозности. А ето отговоръ.

1. „Били сме казали че пѣма да побутаме никое отъ словата,“ (въ основата на Г. Груевъ), а сме приказвали за в, ц, ф. Отгдѣ тѣто — Пма ли по-големо бутане отъ това дѣло казахме: ний не-ма да забележимъ, гдѣто ни Г. Груевъ *противно на логиката* посочва сплчкитѣ слова до сега усвоени за основа въ изникътъ ни? А коиъ слова гониме не забележихмо зашто то сме ги посочили вече на нѣколко мѣста. Но да ги кжеме и сега; основата като *основа* (разумѣйте дълбокото значение на тази дума) трѣбваше споредъ насъ да каже: че ни трѣбва ѱ зашто то ѱ равно на *i-i*, а дѣл слова за една служба не ни трѣбватъ; не ни трѣбва *ц* зашто ѱ е по-просто да се пише *шт*; *) не ни трѣбва *в* (на

край на думитѣ), че нема гласъ; не ни трѣбва ъ че си имаме *ie* 2); не ни трѣбва *ы* че нема гласъ; не ни трѣбва *ю* че си имаме *i-i* п *у* па *ie* истина да се пише *iу*, а не *ю* *io*; не ни трѣбва *я* че ни кара да пишемо *кливо*.

2. е та и днес и утрѣ (освѣтъ ако станемъ грѣци) не ни трѣбва, че Богъ не ни ѣздалъ за нея гласъ. Българскитѣ уста познаватъ Того, никогѣ и до вѣка **Ѣмоу**. За туй основата не трѣбва да гледа на обстоятелства; тя има право да каже на е-та: **и въ кюшето те ми трѣбвашъ и възг.** — Да пазнъ господъ. Ц-та ни трѣбва заштого пазнѣ гласъ който тя застъпва. Ний сме писали и пишеме: **Меджидъ, Педжидъ, Аджаръ, Пазарджики, боджета**, но попитайте ученицитѣ си и тѣ ще ти отговарятъ; горнитѣ думи гласатъ. **Меѣидъ; Неѣидъ, Аѣаръ, Пазарѣики, буѣетъ**. На **хвала** прилича да се пише тѣй, че си ѣ наша рѣчь, но на: **фесъ, фитихъ, философия** не прилича. Сѣѣшино ѣ: **хѣлосохѣля**. **Ф-то** ни трѣбва за думи за каквито ни трѣбва и ц-та **Г. Груевъ** не трѣбва да го изхвърли, че ште грѣши повече. Оште ще погоди ако ги (**Ф-то** и **ц-то**) турне мѣжду другитѣ имъ събрагня.

3. Какво ще рече това: спорядъ Г. Първанова тъй т. е.: *п, ѳ, я, ѡ* трѣбва а се называть *можыи*? Та не паждате да, можѣи си се, че азъ пмаѣ тѣзи словѣи въ тая конструкция и какъ можѣ да крѣштавамъ олуѣ което неимамъ да яи кажж; вий не сте ме разбралъ - иѣй казвхне на Г. Груевъ че п пр. въ ю което той държи за *гласно* пма двѣ словѣи ѣдно съгласно *i=i=ъ*, а ѣдно гласно о както што и въ сръчката о пма ѣдно съгласно о. при кождото ѣ тая. -- *Твистѣт* не може да се пише, че не може тѣѣ да се каже; друго ѣ *тсо*, друго ѣ *ц*; по мѣжду *шт* и *ц* нема разлика, зѣ туй ѣ и по право и по паметно да се пише *шт*.

4. За а б тѣ ште говори особеноз членз, че вече је прѣводен за печатъ и редакцията на *Македония* се умулѣва най-учтиво че го обнародува. А тука ште кажеѣм че освѣнъ пзвѣржената схоластичность ошто је и много долна работа, дѣто ни се загледѣва че не пишѣме б на край на думитѣ. Може бѣ че сме ний поканени да не пишѣме членовѣтѣ си сѣ б, може би че је тѣй по-сгодно за проповѣдѣта ни, а че ги пишѣмъ з, б (последния не се-кѣдъ безъ почѣтѣ) трѣбѣа ли ошто питанье? главното је при вѣдѣта да се глѣда и на вѣра. — За ѣ-то вѣче казахѣме че је чисто *сгласно* слово стояло напрѣдъ, настрѣдъ или слѣдъ главно слово. Разумѣйте што приказѣвамъ па ште се очистите отъ схоластиката. *)

5. Каково ште каже това: “безъ дз гледи нито дѣѣ думи прилични на доказателство за неоснованостъ на тайнъ книгѣ”, (т. ѣе. основатѣ). Кого питамъ какъ може ѣдно основа да сочи чи се ~~не~~ менува на з и г; лижѣѣ (забележете лижѣѣ) лизахъ; лѣжѣѣ лгсахъ; чѣѣ ѣ ѣ ѣ; като: плачѣѣ плакахъ, гвѣѣѣ гвѣѣѣхъ, шѣѣ ѣ ѣ ѣ; пишѣѣ пишѣѣхъ, врѣѣѣ врѣѣѣхъ! дуамъ кога това питаме, какво шо прилично доказателство имѣѣѣ, че ѣе основана на Г. Груевъ неосновна? Горинѣѣ цитатѣе какво сѣѣ думи не сѣѣ ли; факти *аподиктични* за неоснованостъ не сѣѣ ли?

6. Не трябва толкост усилия „граматически“ (не ви казах че и тая форма т. іе. *пчески*: *типически чрты* не іе българска) умоваия сж прилични на среднитъ векове, когато си іе човѣкътъ съсипвалъ времето въ игра съ думи. Ний знаеме че скланямъ значи: *давамъ други изгледъ*, но кой пита за туй? думата іе тая: *скланяемы* и *нескланяемы* не сж български форми за туй не ия трѣбватъ. Но като смо имали коренитъ, кланѣж и кланяжъ то и формиѣ, скланяемы и нескланяемы были на оште и *чисто* български! Не іе тѣй вѣрвайте. Това іе истина само у „сзавено-българска“, граматика дето іе іезика *мелесъ*, но никога у българска *но никога* въ основа. Като синъ на старо български-аѣ, наши-аѣ іезикъ, новобългарския, іе *наскланъ* и *баштиня* си имогъ, коренитъ на думитъ, но што да сторимъ кога туй наследиє не іе въ спикото си пространство, у сичкитъ си форми? Възгубитъ, нека знае комуто трѣбва, той іе пугубилъ и сегашното (не „наслошето“) страд. прич., а такини „причствя“ сж: *скланяемый, нескланяемый, подразумеваемый, говоримый, минимый, видимый* и пр. И тѣй ти форми сж днесъ мртви за насъ новитъ Българе. На дедевитъ ни сж трѣбвали но намъ днесъ не трѣбватъ **). Днесъ іе времето на проста пясность да разумѣ секоя на напрѣдъкъ а не на класичизмъ на аристократизмъ и монополъ въ науката. — Българинъ не знае што іе *това одушевенъ и неодушевенъ* (бездушнѣтъ знае) *прищателенъ превзодителенъ* и др. Народни думи сж, а ний тѣхъ трѣсјеме и шш-

1) За ш-т-н-ий смъ на ялѣно да си остане за едно възможно съгласяване върху писаніето при разното ѝ изговаряне, защото ако прѣемѣмъ расчлененіето ѝ, и прѣемѣмъ по фонетическо начало да си пише както ся изговаря, то писателѣтъ отъ разнитѣ места по разното изговаряне на тѣзи букви ще видѣше че ще ѝ пишѣтъ ш то, ш чо, ш то, ше, ш ѡ, ж ѡ, с ѡ, ке, че и др. И ако прѣемѣмъ че нѣй трѣба да пишѣмъ както ѡ изговаряне, то какъ можемъ да заирѣтѣмъ на другѣ да не ѡ пишѣтъ както ѡ я тѣ изговарятъ, а въш-сто такѣвъ хаосъ не е ли по добръ да ся послужимъ съ единъ общъ буквѣ ?

Ред.

2) Но ъ не е съставен от І и Е или от І и А, по както и сложеніето му и произношеніето му показватъ тя буква е сѣлнѣе на А и Е, та отъ това и въ изговаряніето тя зема нн на сдѣтъ нн на другата гласѣтъ нн и на дѣтъ сѣлѣо.

**) Таквнѣ измѣрлѣ форми по нужда могатъ да се употребѣтъ тѣмо гдѣто немнѣе своя си форма, а не може другѣе да се каже; на прнмѣръ: множино, дѣлно и др. по штогѣ се наиде нова сгодна рѣчь; тѣ и

теме: живо, мртво, обичо. И какъ тѣкувате на дѣцата *одушевно*? Да ли не: *одушевно* је онова што има душу, а што има душа какво је! Неодушевно је онова што нема душа а што нема душа какво је?, не е ли *мртво*? *мртва* је игра съ души: схоластика.

7. Че је "воскъкъ" събирателно и че може да се мисли само на купъ, като и *медъ, плъскъ, варъ* и др. по је достойно да държи човѣкъ да го разумѣе отколкото да си губи времето у "многлаголаніе", и чуденъе.

8. Какъ мислимъ за родовѣтъ казали сме на три мѣста; въ *Македоніѣ* 24 брой 1868; въ критиката си на Момчиловата граматика и въ: извод из Българска Граматика. Но да кажемъ я тука: сичкиѣтъ *живи* имена што значатъ *мъжско* нѣшто сѣ отъ *мъжки* родъ; на примѣръ: *мъжъ*; сичкиѣтъ *живи* имена што значатъ *женско* нѣшто, сѣ отъ *женски* родъ; на примѣръ: *жена*. Рѣчь *дете* іе *среденъ* род. Умрѣвнѣтъ имена сѣ поделени отъ *воля* и въ триѣтъ рода: *коренъ* іе *мъжки* родъ, *кора* ж. *дрѣво* *среденъ* родъ.

9. Тъй си је. Да бѣше Г. Груевъ рекъвъ: и. прѣстолъ, р. прѣстолъ; глава р. главы; чудо р. чудесе; старѣи р. старого — да бѣше употребилъ Г. Груевъ р. п. у старата му форма штехъ да го осѣждъ вѣрватѣ много по силно откозното че го не употребилъ, зашто; *всяко мртво въ языка ми трябва да се изтерва*. Да ви кажъ: формата на р. п. като и на другитѣ сме изгубили но р. п. је потрѣбенъ зашто имената безъ него не могатъ да си покажътъ отношеніята једни къмъ други. А стига днесъ у насъ р. п. отъ имена съ прѣдлогъ на за това го казватъ и “посредственъ”. Сега ште вѣрвате ли че у критиката ми на Г. Груевата основа ми р. п.? Ето на чело: обогатили и съ чотвѣрното издание на познатата откоде време основа.

10. Защо ме питате за трето склонение *за сръдний родъ*? Не вжидате ли, че азъ немамъ ни за мъжки ни за женски родъ склонения? Те това е сега: нерде Шамъ нерде Багдагъ! Вди се виѣ не сте разбрали шго ште рече това: *номинална и прономинална деклинация*. Нема яшго. Мисълъта е да се учине. Подъ номинална деклинация (склонение за имената) се разбиратъ числитѣ: *сѣштемствителни прилагателни* и „*порядни*“ *числителни* *сѣждѣ* и отъ три-тъ рода, че еднакво се менува: *пръвъ слабъ противникъ* *еднакво: пръвѣ добра сполука*; *еднакво: пръвѣ добро мѣсто*. Подъ прономинална деклинациѣ (склонение за мѣстоимения-та) се разумѣватъ всички-тъ мѣстоимения. Изучете тѣсъ проста и основна система па ще видите че напистина трѣбватъ *само два* а не 19 примера.

II Намерете *ми* и *една* *едничка* дума на-
родна наша дѣто се говори мѣжду *прости-тъ*
Българи съ наставка *ителни* (*вѣстни* и *вѣст-*
ни) на тогасъ можъ да признаѣте че *иѣ* , *при-*
лагателни (*опредѣлителни*, *показателни*) Бъл-
гарска форма (и ште признаваме тогасъ и отъ
гдѣ ставатъ). Иначе до тогасъ тѣзи форми сѣ
усвоени отъ ученитъ ни. то отъ *адема* ли *иѣ*,
по *нужда* ли *иѣ*, по несъглѣждане ли *иѣ*, по
незнание ли *иѣ* не трѣбва да се грижиме. До-
ста *иѣ* това че *не сѣ* наши. Грѣхътъ пада на
основата че тя казва: *основно иѣ тѣи*.

12. 13. Вече казахъ че има отъ гдѣ да видете колко сѣ неосновни глаголи-тъ на Г. Груевъ. Но може би че ви е жалъ да дадете 2 гроша на вилжарници-тъ ни. За това штъ можиѣ редакцията на този листъ да приеме особень членъ за глаголи-тъ. Тъ сѣ важенъ дель въ ѣзикнѣтъ па штъжъ по широко разлагане. Бждете спокойни; даявирятеѣ който поменахъ штъ изнесѣ на видео.

15. Като ви прочетохъ разискванията" п
видѣхъ каква ви је офра-та (ако имъ имате) въ
начала-та на граматиката-та, разумѣхъ че си
причице да се смѣте и чудите на расправитѣ
по които: *женка, столче* и *градите* до-
хождатъ отъ корени-тъ: *жен, стол, град* съ-
виѣтки: *к, н, и* и наставки: *а, ет, ек*. Вий
опште рѣдпочитате *любѣв (любѣвъ)* *любѣвѣ*
(*любѣвъѣ*), та за тѣзи да иишта да прѣказвате ?

16. И шго знача и какъ се изводи ште говориме тогана кога пръво докажете че је „опреѣлителни“, българска форма. А за занъчаното това: за васт је етимологията много, та за сингаксис ли да говорите? Добър сте направили дето сте мълчали.

17. Каквото и да ви је презрение-то, пражисање-то на Г. Груевъ таково каквото је въ основа-та за којѣто говоримъ је *привисо-ние* отъ нинѣ и до вѣка и писано је *по прѣ-дидице и адетъ съ убѣждение че тѣй трѣба*. Безъ таквѣсѣ убѣждение нѣште да има каква да је бѣжежа.

18. Козкото я да заминавате млъченикче : свѣтла-тя истина ѣ тя : неосновна основа-та неосновна и основицата. Най послѣ нимае да кажеме и това :

Отъ тѣхъ фразъ: при составленіи новыхъ учебницъ; отъ заключеніе бележскы-хъ мушкетеровъ и отъ исканія готовъ: отглагольно можно може да ся извержи (п. іе. ѳ), окоби изисквали обстоятелствата, годни се да повѣрватъ че този отговоръ іе чужда собственость съ чужди подлисъ. Но п тѣй да іе — не можемъ да потвърдимъ — това іе споредно-сти, която не носи вреда на работа-та; не пита се коіе отъ кого іе по какво іе. Този отговоръ дойде отъ Г. Д. Г. Лачковъ па си іе п неговъ. Оубѣн коіято обичаѣ да разгледватъ свестно тѣхъ работи поправкитъ въ изуститъ вждаѣт че бранителъ на Г. Груевъ, да не кажъ че трѣбва да иде на школа-та не (ако п) не да се даде никакъ отъ него да се даде

штудара оште по добръ лекции-тъ по изп-
кътъ оште и да чуе и научи: за коя книга
се каже че може да издръжи критика за нея
не. Че и това ако знаеше не шгеше да при-
казва че съмь направилъ толкова си крити-
ки прѣхъ основатѣ, а между това съмь казалъ че
основата не може да издръжи въ ништо крити-
ка. Не знаятъ че само за олази книги се ка-
же че издръжава критика въ която има повече
право, а по малко или ништо криво; а въ ос-
новата (цитирани-тъ мѣста) има повече криво
за това и не може да издръжи въ ништо
критика. Колкото за товари-тъ: „заслужение
стреший червей, расположеніе, стцианс-
тъ чрты“ штъ кажа това: на образовани хора
това не прилича и іе іедна книжевна демокра-
тизация. Молилъ бихъ ви: други айтъ и
по груби думи вастъ вѣкой да нападне, ви-
го опростете; не ставайте по долна отъ
го. Нахъ пакъ не може такава вѣшто да
каже; зашгто, както рекохъ, граматикѣ-тъ
яко не сѣ пресосаже, а сѣ Г. Груевъ изи
своинѣтъ му нити се лозивчатъ нити знаатъ
вѣшто за което би могълъ и само да заподозре
човѣкъ вѣщо подобно въ насъ. Да спрѣмъ,
Българската литература не іе вѣщо небрано до-
же та да си врѣши кой каквото шге. Дода-
време та да се пречиства кривото отъ правото.
Това го шгѣ нашійтъ напрѣдѣкъ който
всички носимъ на сръцѣ. Койго шгѣ нека вѣр-
ва и молившъ го да вѣрва, че само този напрѣ-
дѣкъ, който іе у морадния свѣтъ: правда и
истина, само онъ ни напара да вземѣ осно-
вата на Г. Груевъ подъ критика, та, като по-
кажемъ колко и какво и іе достоинство,
да извикаме въ приители-тъ ѣ волята за
сериозно изучаванѣ и сѣ туй да поканимъ
писецѣтъ ѣ, отъ насъ иначе толковъ високъ
секога почтенъ, да и даде въ пето-то из-
даніе други типъ, приличенъ наистина на
“основъ на Българска Грамматика... Онъ—на-
прѣдѣкътъ ни — заповѣда ни да отговоряемъ
на този отговоръ.

Донскы на "Македонія."

Опакваніе.

Позволяете ли, Г. Редакторе, да са опла-
къват вѣстника ви за единъ чудовищенъ непри-
ямъ. За слабитъ, които не могатъ да си за-
вѣжатъ правдинитъ друго яче, гласность-та ѝ
послѣднѣ-то приближище.

Прѣди четири мѣсяца мѣстното Началство бѣше са распоредило да са запечатъ Българското казино въ града или и за едно съ него и Чл-талинцето, което са нѣмира въ сѣщото здание, като са основаваше въ тѣзи си распореждания на исканията на гюмрюшкото управленіе, което имало нѣкаквы притязанія на казиното.

На наши-тъ бѣлѣжки, че Читатището е
съсвѣтъ отдѣлно отъ книжн-то пѣхъ отъ че
го книжнъ солидарностъ, че те си имъ съвоу-
тъ станъ отдѣлно и отдѣлно управление, Нача-
ството не обрнѣжъ вниманіе, и читатището са
запечага.

Това бѣше годѣмъ пропозвоу, по ный си замѣчяхме тогава, едно зашто го отдадохме на дебелинѣтъ и чиновницы-тъ, които не знайтъ какво ще каже Чигалище, друго зашто Наведяното само побѣ, за да отвори и двѣтъ заведения.

Ний мисляхме, че злото ще ся запротова. За злѣ честь ний сме ся лѣтали на това; казвонто я читалището изнова ся затворѣтъ безъ да ся чуятъ нашѣтъ прѣдставленія за отдалѣностъ-тъ на читалището, нѣщо ся което ни са дава да разберемъ, че нашѣтъ читалища не значатъ нищо за нѣкои чиновници. Работата на тѣзи чиновници е да ся показватъ властѣтъ, че было кѣкъ было, макаръ и падъ опова, което е невинно, което е за насъ ний свято, което съставлява нашѣтъ животъ и на което почитавъ наши-тъ надѣлки. Тѣй забравѣтъ, че сѣ назначени да запазватъ прав-

длинѣтъ на подданынѣтъ, а не да ги тѣпчѣтъ.
Че читалицето нѣма нямѣжъ въ зиманѣ
даванѣтъ, които има гюмрюка съ казино-то
че чятилището е сборното мѣсто на наши-тъ
граждане за общественѣ работѣ, че чятили-
щето е мѣстото на вечерното училище; че на-
гоовото затварилѣ запира всѣчкѣтъ на общи
работы и наравлява цѣлопоселение — за това
никонъ не ще да знае. И струва ли да се зо-
мѣтъ въ вниманіе олакнѣилѣ-та на цѣло обще-
ство? що е това общество прѣдъ поселенѣ-то
на чиновникѣ-тъ? — нищо, ошѣнително нищо.

Ще си помисля човекът, че въ държавата чиновниците сж сичко, а обществата сж само тягоститъ, лѣщо, което не е право, защото то е такова царската волѣж, нито волята на зема-конытъ. *)

Като сме увърени, че направеното на не-
шето читалище е прогивно на законигъ и на
благитъ намѣрения на правителството, ный съ-
жадуваме събруху распоряжачието на тукшито
началство и призиваваме нужното външнй
върху подобни работы, които сж отъ естество-
най възмутително и които докарвать бѣднѣи-
ныя впечатлѣния на населеніето. Ный вѣрваемъ че
интересы-тъ на правителство-то не допущатъ
таковыя подяправки съ цѣлы населенія.

Постоятеля на читалището. Т. Икономова.
Тулча. 13 Августа 1870.

+) Но като знае и о уиѣрѣхъ въ тога Г-нъ Па-
стоителъ защо ся изражава тѣмъ горчикою? ели зашто
сидѣтъ неразбравѣвъ направилъ нѣкой произволъ трѣба да
осаждаемъ всѣхъ чиновника? Да ся оплакываемъ нѣй во-
жемоу по тѣмощо отъ тогизи когото е направилъ злото
а не отъ всички; и това сь косто има да забавлява
нѣий както на Г-на Пастытеля на Тулузѣнскаго члвчи-
телъ тѣи инѣ всички когото бы ся нахрида прпудимъ

В. А. Славейков